

Začít něco nového můžete v každém věku

Charles Ranlett Flint se narodil v lednu roku 1850. A bylo mu 61 let, když založil společnost Computing-Tabulating-Recording. Že jste o ní nikdy neslyšeli? V roce 1924 ji totiž přejmenoval – na International Business Machines. Ano, správně – IBM. Charles Flint prožil neskutečně pestrý život, byl chilským konzulem v USA a americkým konzulem v Nikaragui a Kostarice, stál u zrodu brazilské námořní flotily, byl vášnivým sportovcem, lovcem, jachtařem a letcem. Stál u zrodu Amerického automobilového klubu a dlouho byl držitelem rychlostního rekordu na vodě (v současné době je hodnota tohoto rekordu 511 km/h a drží jej Australan Ken Warby na lodi Spirit of Australia). Mimochodem, rekord je starý 49 let.

Filozofické zamyšlení Václava Vydry

Je to už taková otřepaná fráze, že číslo, které označuje dobu, po kterou jsme doposud na tomhle světě, je jen číslo. Záleží jen na tom, jak se cítíme, jak nám slouží zdraví a co jsme si usmysleli, že musíme ještě v životě stihnout.

Já teda narozeniny neslavím a léta nepočítám. Spíš mám někdy pocit, že čas utíká tak nějak rychleji a na všechno je ho čím dál tím míň. Šedesátka pro mě nebyl milník. Jen jsem si uvědomil, že načínám roky,

kterých se už nedožila moje máma. Často říkala, že jsme tu jen nakrátko. Vlastně na návštěvě.

Neberu to tak, že po šedesátce už si některé věci můžu dovolit. Dovoluji si všechno, co mi dovolí můj čas. Mám ho ale míň, než bych potřeboval, abych si mohl dovolit všechno, co bych chtěl. Třeba bych se ještě naučil létat s letadlem nebo vzal svoje koně a objel Evropu nebo bych aspoň jednou týdně zase chodil hrát tenis a zajel si zastřílet z brokovnice na asfaltové terče. Nebo bych jezdil na moře na plachetnici ne jednou ročně, ale třeba třikrát. Víc bych četl, víc chodil do kina...

A aby mi nepřišlo, že najednou nemám do čeho píčnout, pojistil jsem si to. Víc než o sebe se starám o stádo svých koní, o jejich kopyta, zdraví a spokojenost. A taky o statek, kde žiji. I když mě to unavuje, zároveň mě to nabíjí a dává sílu. S přáteli a kolegy tu pomáháme i jiným koním s nemocnými kopyty a já cítím, že to mému životu dalo další smysl a rozměr. Kromě divadla a herecké profese, kterou miluji stejnou měrou a která mi život na ranči

vyvažuje, kromě mé rodiny, psů a všech dalších koníčků. Naštěstí má každý den jen 24 hodin! Protože jinak by to se mnou asi seklo.

Snažím se, aby mě všechno, co dělám, nepřestalo bavit. Kdyby přestalo, nevím, co bych dělal! A myslím, že všechno je tak, jak má být. Cítím se pořád stejně jako před pár lety. Uvidím, jak dlouho mi to ještě vydrží.

>> *Václav Vydra*
herec

Čas není žádná dálnice mezi kolébkou
a hrobem, nýbrž místo k zaparkování na slunci.

Dnes žít!

Dnes se smát!

Dnes se radovat!

Phil Bosmans

Láska kvete v každém věku

Zpěvačka **Marie Rottrová** (ročník 1941) se svým o 17 let mladším partnerem Milanem Říhou žije více než patnáct let a podle svých slov s ním prožívá dnes a denně jednu velkou romantiku. Jejich první setkání proběhlo v roce 2004, to bylo Marušce 62 let. Seznámila je zpěvaččina dlouholetá kamarádka textařka Jiřina Fikejzová. Dne 7. června 2016 se v kostele v Neratově v Orlických horách za Milana Říhu Maruška vdala, to jí bylo krásných 74 let.

Drahá přítelkyně - novopečená šedesátka,

---

tak tedy vítej mezi námi dospěláky. Já vím, že tak se někdy říkalo padesátníkům, ale to jsou podle mě ještě pubertáci. Bez legrace, vždyť se podívej pár let nazpět. Už jsme sice nebyly úplně mladé, důchod byl ale ještě daleko, pracovní tempo jsme skoro nezpomalovaly a byly spíš parťačkami pro ty ve středním věku. No, dnes se víc díváme směrem k těm ještě o něco dříve narozeným. Někdy s pokorou, jindy se strachem. Dospěleji a rozvázněji. Budem takoví, jací jsou oni?

Šedesátka – to jsou především vychozené cestičky, zažitá stereotypy, osvědčené vztahy, modely chování... Však to znáš. Taky máš někdy chuť už

jen projít tím chodníkem do cíle? Ke konci života, k smrti? Vidím na tobě, že se ti to moc nezdá, ale víš kolik lidí s první penzí přestane žít? Ano, to nám káže společnost – jsi důchodce, což znamená starý, nepoužitelný. Jen sed hezky v koutě, nebrblej a hlavně – už nic nechtěj. Ani nové šaty, ani nové sny. A hlavně nepoučuj. My víme své a tvoje rady nepotřebujeme.

Jenže my také víme své. O zkušenostech, které jsou nenahraditelné, o snech a o nových plánech. Že? Taky se ti ještě nechce to zabalit? Ani se ti nedivím! Máme přece před sebou ještě dvacet, možná třicet a klidně ještě víc let života. Co budeme celé ty roky dělat? Sedět v koutě a jen čekat, až si pro nás přijde smrt?

Já tedy nečinně vyčkávat rozhodně nehodlám. Věřím tomu, že mě čekají ty nejradostnější a nejšťastnější roky života. Proč? Protože už nemám žádné povinnosti. Už jsem společnosti zaplatila všechny dluhy, děti jsem vychovala a o rodiče se postarala. Teď se opravdu můžu vydat tam, kam mě srdce

táhne, za něčím novým, zkusit žít nějak jinak. Ono navíc žít tak, jak jsem žila doteď, se už stejně dál nedá.

Vidím to například v práci. To, co jsem dělala doteď, mě už nenaplnuje, na druhé straně se dostávám do úplně nové situace, kdy kolegové, které jsem kdysi zaučovala a odhalovala jim tajemství novinářského řemesla, mi přidělují úkoly. Sice tak trochu opatrně, s respektem k mým zkušenostem, jenže zkrátka a dobře dnes jsou šéfové oni. Mají jiný drajv, jinou energii, ale i jinou motivaci. Tou mojí je především si ještě něco vydělat, pokud možno příjemným způsobem. Přiznám se, že ne vždy je pro mě jednoduché „nešéfovat“, respektovat, že šéfem je teď už někdo jiný. Když si ale připustím, že dnes už bych noviny vést nechtěla, tak je to mnohem jednodušší. A příjemné je, že můj názor má stále svoji váhu a že zájem o mé zkušenosti trvá. A taky to, že se mám od svých mladších kolegů pořád co učit. Co mě ale dnes zajímá víc než obsah mé práce, je, jak fungují vztahy, hierarchie, autority. Těší mě stálá platnost toho, že když se dá prostor kreativitě a nápadům,